

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 304/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2015 v senáte zloženom z predsedu Segeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, zastúpenou konateľom spoločnosti JUDr. Borisom Rekenom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby východ, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009 (pôvodne vedenej pod ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008), postupom Okresnej prokuratúry Trebišov vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pv 62/12 a postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 42/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou REKEN & PARTNERS Law Firm s. r. o., Tichá 45, Bratislava, zastúpenou konateľom spoločnosti JUDr. Borisom Rekenom, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby východ, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „úradu inšpekčnej služby“) vo veci vedenej pod ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009 (pôvodne vedenej pod ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008), postupom Okresnej prokuratúry Trebišov (ďalej len „okresná prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Pv 62/12 a postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 42/2014.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: «Podľa môjho názoru v trestnom konaní ako celku došlo k neúnosným prieťahom. V čase podania tejto sťažnosti sa moja trestná vec nachádza na Okresnom súde Trebišov, sp. zn. 1T 42/2014...

Som toho názoru, že dĺžka trestného konania ako celku od momentu vznesenia obvinenia (08.12.2008), toho času vedeného na Okresnom súde Trebišov, sp. zn. 1T 42/2014 6 rokov a 2 mesiace (celkovo 74 mesiacov do dátumu spracovania tejto sťažnosti) nie je ničím ospravedlniteľná. Napriek uvedenej neúnosnej dobe trvania trestného konania, v ktorej prvostupňové súdne konanie do dátumu podania tejto sťažnosti ani len nezačalo, resp. obžaloba nebola ani len preskúmaná podľa § 241... Trestného poriadku Okresný súd Trebišov je toho názoru, že k prieťahom v konaní nedošlo... Podaním zo dňa 23.01.2015,

adresovaným Okresnému súdu v Trebišove, som podal sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie mojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pričom po obsahovej stránke odkazujem na prílohu č. 1 tejto informácie. Predseda Okresného súdu Trebišov ma o vybavení mojej sťažnosti upovedomil listom zo dňa 28.01.2015, že zákonný sudca je práceneschopný od 14.01.2015 a trestné veci pridelené do jeho súdneho oddelenia vybavuje priebežne podľa poradia, v akom napadli na súd... Z vyjadrenia zákonného sudcu Okresného súdu Trebišov zo dňa 08.01.2015 vyplýva, že k opätovnému preštudovaniu veci nedošlo z dôvodu pridelených závažných neskončených vecí kolegu, ktorý je dlhodobo práceneschopný, pričom upozornil, že on ako predseda senátu, ktorému bola moja trestná vec pridelená, z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu bude v najbližšej dobe liečený a s tým aj práceneschopný, pričom ukončenie práceneschopnosti sa nedá predpokladať. Takáto argumentácia vo mne naďalej prehĺbuje pocit bezmocnosti a vyvoláva ďalšie stresy. Po obsahovej stránke odkazujem na prílohu č. 3 tejto informácie. S takýmto vyjadrením sudcu Okresného súdu Trebišov sa stotožnil aj predseda Okresného súdu Trebišov vo svojej odpovedi zo dňa 26.01.2015, ktorá tvorí prílohu č. 4 tejto sťažnosti. ...

K chronologickému prehľadu vykonaných úkonov v prebiehajúcim trestnom konaní ako celku môžem uviesť iba to, že počas tejto neúnosnej doby trvania trestného konania vo vzťahu k mojej osobe od momentu vznesenia obvinenia, od 08.12.2008 až do dátumu podania tejto sťažnosti neboli vykonané žiadne právne relevantné procesné úkony, ktoré by smerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa nachádzam v ničím neospravedlniteľnej dlhej dobe trvania trestného konania. A preto nepovažujem za potrebné len formálne (formalisticky) vymenovať úkony, síce vykonané v trestnom konaní, avšak ktoré nesmerovali k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa nachádzam a navyše sa nevzťahovali ani na moju osobu...

Od 08.12.2008 som nezákonne trestne stíhaný na základe nezákonných príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov ako obvinený, v trestnej veci vedenej na odbore inšpekčnej služby východ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod sp. zn. ČVS:SKIS-49/IS-4-V-2009

(pôvodne ČVS:SKIS-130/IS-4-V-2008), napriek tomu, že som sa žiadneho z abstraktne a paušálne formulovaných skutkov kladených mi za vinu nedopustil.

Nezákonnosť príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov podľa § 114 Trestného poriadku, konkrétne príkazu vydaného Špeciálnym súdom v Pezinku (pracovisko Banská Bystrica) dňa 14.09.2008 na obdobie od 14.09.2008 do 11.12.2008 pod spisovou značkou BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a príkazu rovnako vydaného Špeciálnym súdom v Pezinku (pracovisko Banská Bystrica) dňa 14.09.2008 na obdobie od 14.09.2008 do 11.12.2008 pod spisovou značkou BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464 ako i nezákonnosť použitia informačno-technických prostriedkov napádam primárne a z hľadiska logickej postupnosti z dôvodu, že príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov nespĺňajú viaceré elementárne, pritom zákonom striktne vyžadované kumulatívne podmienky a zároveň sú v príkrom rozpore s konštantnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a rovnako aj s ustálenou judikatúrou štrasburských orgánov ochrany práv.

Príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov, konkrétne príkaz vydaný Špeciálnym súdom v Pezinku (pracovisko Banská Bystrica) dňa 14.9.2008 na obdobie od 14.9.2008 do 11.12.2008 pod sp. zn. BB-ŠS-V-459-01/08-Ntt-463 a príkaz taktiež vydaný Špeciálnym súdom v Pezinku (pracovisko Banská Bystrica) dňa 14.9.2008 na obdobie od 14.9.2008 do 11.12.2008 pod sp. zn. BB-ŠS-V-460-01/08-Ntt-464, evidentne neobsahujú: moje meno a priezvisko (žiadne - nijaké označenie mojej osoby ani len „v hrubých rysoch“), [v rozhodnutí (v príkaze) nie som identifikovateľný, nie som adresátom príkazov!]; vo vzťahu k mojej osobe neexistuje (nie je) žiadne odôvodnenie o nejakej trestnej činnosti, (absencia argumentácie, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na zásah do môjho práva na súkromie, spôsobuje nepreskúmateľnosť a nezákonnosť napadnutých príkazov); ani len meno a priezvisko sudcu pre prípravné konanie - je v nich iba paraфа a odtlačok pečiatky so štátnym znakom, číslo 22 (príkaz je pre chýbajúci údaj o titule, funkcii, mene a priezvisku sudcu z hľadiska posúdenia jeho vydania zákonným sudcom, nepreskúmateľný)...

Na základe týchto extrémnych nedostatkov absentujúcich v označených príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov nemožno vôbec skúmať zásadu legality,

zásadu legitimacy a zásadu proporcionality týchto príkazov. Na vyslovenie nezákonnosti príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov postačuje v zmysle konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a rovnako aj v zmysle ustálenej judikatúry štrasburských orgánov ochrany práv, absencia čo i len jednej z označených zásad. Extrémnosť daného prípadu spočíva v tom, že v príkazoch na použitie informačno-technických prostriedkov absentujú všetky tri zásady, preto ich nemožno preskúmať. Jednou z extrémností označených príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov je, že namiesto identifikačných údajov sudcu pre prípravné konanie je pripojený nečitateľný podpis (parafa). Už len táto skutočnosť sama osebe a bez ďalšieho spôsobuje nepreskúmateľnosť a nezákonnosť označených príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov...

Ak by sa príslušné štátne orgány Slovenskej republiky (orgány ochrany práva) už viac ako 6 rokov a 6 mesiace vedome nevyhýbali preskúmaniu zákonnosti namietaných rozhodnutí o tajnom sledovaní, ale naopak, venovali by sa tejto námietke primárne, behom niekoľkých sekúnd, maximálne do 1 minúty by zistili, že nie som adresátom namietaných rozhodnutí sudcu, že vo vzťahu k mojej osobe nie je žiadne odôvodnenie, že rozhodnutia neobsahujú ani titul, meno a priezvisko sudcu a že sú opatrené iba nečitateľným podpisom (parafou), teda že sú nezákonné. To, že sa štátne orgány Slovenskej republiky vyhýbajú primárnej a zákonnej povinnosti preskúmať zákonnosť napadnutých príkazov (rozhodnutí) sudcu o tajnom sledovaní je jedinou ťažiskovou príčinou neúmerného doby trvania trestného konania (6 rokov a 2 mesiacov od momentu vznesenia obvinenia). ...

Za neudržateľné a neobhájitelné považujem i skutočnosť, že do dnešné dňa (do dátumu podania tejto sťažnosti) sa nezačalo ani len pojednávanie pred trestným súdom, ergo do dnešného dňa Okresný súd Trebišov nevytýčil ani len deň pojednávania...

Dovoľujem si uviesť, že, podľa môjho názoru, namietané trestné konanie nepredstavuje z hľadiska zložitosti veci a dokazovania vec, ktorú je možné považovať za právne a fakticky zložitú, naopak, ide o veľmi jednoduchú vec, rovnako po skutkovej ako i právnej stránke, a to o to viac, že obžaloba je založená na jedinom, nelegálnom dôkaze – obrazovo-zvukovom zázname, vyhotovenom na základe rozhodnutí sudcu pre prípravné konanie, ktorých zákonnosť z mne neznámych dôvodov odmietajú štátne orgány Slovenskej

republiky už viac ako 6 rokov a 6 mesiacov preskúmať. Aj uvedená skutočnosť je príčinou absolútnej straty dôvery v zákonnosť a spravodlivosť všetkých štátnych orgánov konajúcich v mojej trestnej veci. Tým, že sa štátne orgány Slovenskej republiky vedome vyhýbajú preskúmaniu zákonnosti namietaných príkazov sudcu o tajnom sledovaní, som príliš dlho (trvalo) vystavený neistote o výsledku procesu, úzkosti a stresu, s tým spojeným. ...

Taktiež si dovoľujem uviesť, že v dôsledku dlhotrvajúceho trestného konania sa dlhodobo (trvalo) nachádzam v stave právnej neistoty a v ťažkej životnej situácii. Žiadam o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 € a to i z dôvodu, že počas tejto neúnosnej doby trestného konania príslušné štátne orgány Slovenskej republiky aj po uplynutí 6 rokov 6 mesiacov od tajného sledovania mojej osoby sa vyhýbajú preskúmaniu zákonnosti príkazov sudcu na tajné sledovanie, pričom skúmanie zákonnosti vydaných príkazov mala byť základnou a primárnou otázkou.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní ako celku toho času vedenom na Okresnom súde Trebišov, Námestie mieru 838/2, 075 46 Trebišov, sp. zn. 1T 42/2014, porušené bolo.

Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v trestnom konaní ako celku pred orgánmi verejnej moci Slovenskej republiky, na odbore inšpekčnej služby východ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vedenom pod sp. zn. ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009 (pôvodne pod s. zn. ČVS:SKIS-130/IS-4-V-2008), na Okresnej prokuratúre Trebišov vedenom pod sp. zn. 1 Pv 62/12 a na Okresnom súde v Trebišove vedenom pod sp. zn. 1T 42/2014, porušené bolo.

Okresnému súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 42/2014 sa prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

██████████ sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 20 000 € (slovom dvadsať tisíc eur), ktoré sú povinné odbor inšpekčnej služby východ úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresná prokuratúra Trebišov a Okresný súd Trebišov spoločne a nerozdielne vyplatiť sťažovateľovi a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ██████████ náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa zriadený v ██████████...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom úradu inšpekčnej služby, okresnej prokuratúry a okresného súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu „*neúnosnej doby trvania trestného konania, v ktorej prvostupňové súdne konanie do dátumu podania tejto sťažnosti ani len nezačalo, resp. obžaloba nebola ani len preskúmaná podľa § 241... Trestného poriadku*“.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach, ktorými sťažovateľ namieta zbytočné prieťahy v konaní, vychádza zo svojej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo (napr. II. ÚS 32/00, I. ÚS 29/02, II. ÚS 55/02, IV. ÚS 102/05, I. ÚS 488/2011). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní, v ktorom už bolo meritórne rozhodnuté pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (*mutatis mutandis* II. ÚS 184/06).

K namietanému postupu úradu inšpekčnej služby v konaní vedenom pod ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009 a postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pv 62/12

Zo spisového materiálu týkajúceho sa veci, ktorý si ústavný súd zadovážil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v časti, ktorá sa dotýka úradu inšpekčnej služby, bola podaná oneskorene, a preto ju bolo potrebné odmietnuť.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Konanie vedené na úrade inšpekčnej služby pod ČVS: SKIS-49/IS-4-V-2009 skončilo 14. augusta 2014 návrhom na podanie obžaloby doručeným okresnej prokuratúre. Okresná prokuratúra 7. októbra 2014 vypracovala obžalobu sp. zn. Pv 126/2009, ktorú 8. októbra 2014 doručila okresnému súdu.

Z uvedeného vyplýva, že úrad inšpekčnej služby ani okresná prokuratúra v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne spôsobiť prieťahy v ňom, a teda nemohli ani porušovať v sťažnosti označené práva sťažovateľa.

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 18. februára 2015, teda v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde a ústavný súd sa nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 42/2014

Zo spisového materiálu týkajúceho sa veci, ktorý si ústavný súd zadovážil, ústavný súd zistil, že konanie na okresnom súde vedené pod sp. zn. 1 T 42/2014 trvalo od 8. októbra 2014 do 5. marca 2015. Označené konanie bolo skončené uznesením č. k. 1 T 42/2014-1319, ktorým okresný súd obžalobu odmietol a vec vrátil prokurátorovi.

Možno konštatovať, že v období od 8. októbra 2014 do 5. marca 2015 (necelých päť mesiacov) bol okresný súd bez zákonných dôvodov nečinný.

Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 128/03 a v ňom citovaná predchádzajúca judikatúra ústavného súdu). Hoci postup okresného súdu nebol bez prieťahov, zjavne sa nevyznačuje takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2015